הלכה · משנה תורה · מפרשים · הגהות מהר״ם פדווא · ספר הפלאה

הגהות מהר"ם פדווא על משנה תורה, הלכות נדרים

רבי מאיר קצנלנבוגן [מהר"ם פדואה]

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

הגהות מהר"ם פדווא על משנה תורה, הלכות נדרים

רבי מאיר קצנלנבוגן [מהר"ם פדואה]

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/הגהות-מהרם-פדווא-על-משנה-תורה-הלכות-נדרים/
הקובץ נוצר ב־21 בנובמבר 2026 מגרסה 39-202611200317v של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק א 4
הלכה כא 4
פרק ז 4
הלכה ז 4
פרק יג 4
הלכה ב 4

פרק א

הלכה כא

האומר לא טמא . המתניתין בפ"ק דנדרים כך היא לפנינו לחולין שאוכל לך לא כשר לא דכי טהור וטמא נותר פיגול אסור. ובפירוש המשנה של רבינו נראה שגרס לא חולין לא אוכל ופירושו לא חולין אלא קרבן לפיכך לא אוכל. ועל טמא נותן פירוש כמשמעו שהנודר אמר טמא יהיה נותר יהיה לפיכך לא יאכל ולא דרישא אינו סובב על טמא, ומדברי רבינו כאן היה נראה לפרש שלא דרישא סובב גם על טמא כו' אך לשון זה לא טמא שאוכל קשה לפרשו באופן שרבינו פירשו אם לא על דרך התימה. והמדקדק בירושלמי יראה שיש לו דרך אחר בפירוש משנה זו דז"ל לא חולין לא אוכל כו' הא מה דלא אכיל מן דידך לא יהא חולין אלא קרבן לא כשר לי אלא למזבח לא דכי לי אלא למזבח טהור למזבח ולא לי טמא לי ולא למזבח, נראה שיפרש הכל על קרבן שאוסר עליו כקרבן הראוי למזבח ודוק:

פרק ז

הלכה ז

שאם אי אפשר . קאי על מה שאמר שהרי לא נדר מאיש אחד כדי שנגזור עליו. וכן תמצא מבואר ברבינו נסים בפרק אין בין המודר (דף מ"ג) וראוי להיות כאן אלא מאומה כולה בסוף אך לא מצאתיו בספר:

פרק יג

הלכה ב

עוקר הנדר מתחלתו . הרא"ש ורבינו נסים מפרשים בהפך בפרק נערה מאורסה ואומרים שהפרה משמע מכאן ולהבא כמו את בריתי הפר. ונראה שמחלוקתם תלוי בלישנא דתלמודא דפרק ב' דנזיר דשם איבעיא בעל מיעקר עקר או מיגז גייז למאי נ"מ לאשה שנדרה בנזיר ושמעה חברתה ואמרה ואני ושמע בעלה של ראשונה והפר אי מיעקר עקר ההיא נמי מישתריא וכו' ואי פשיט שם דמיגז גייז ואף רבינו עצמו סובר ההיא פשיטותא לקמן בפרק זה שכתב שלה מופר וזה שהתפיס עצמו חייב. אף כי יש חולקים על פשיטות זו. והנה רוב המפרשים פירשו דמיעקר עקר ר"ל מעיקרו היינו למפרע ומיגז גייז ר"ל להבא ולכן החכם דמיעקר עקר אותה במשנה שם הותר הראשון הותרו כולם ובבעל דאיפשיט מיגז גייז נשארה השנייה באיסורה כיון דלא מיעקר מעיקרו דחל נדרה.

אבל רבינו פירש שם במשנה בלשון זה כשהפר אינו עוקר מן הנדר אלא מה שתלוי באשה בלבד והוא מה שאמרו בזאת הכוונה בעל מיגז גייז וכו' נראה שדעתו שלשון הפרה הוא כלשון הפר בריתי שהברית קיים והוא עובר עליו. ולזה הנדר לא נעקר לגמרי אך התלוי באשה הוא עוקר. וגייז ר"ל כמי שחותך דבר אחד לשנים. ודומה לבעיא אחרת בפרק נערה המאורסה דז"ל בעל מיגז גייז או מיקלש קליש ר"ל חותך לשנים ומיפר חלקו ונשאר חלק האב אף כאן חותך לשנים ומיפר חלקו ונשאר השנייה באיסורה אבל מ"מ סובר רבינו דהפרת הבעל למפרע והתרת החכם להבא ואפילו הכי הותר הראשון הותרו כולן מאחר שעקר לגמרי אמרינן נדר שהותר מקצתו הותר כולו וצ"ע: